

Egyedi lámpás befőttesüvegből

Ahogy rövidülnek a napok, egyre inkább érezzük a fény hiányát. Ezért igyekszünk a fényt pótolni, és egyre több fényfüzért, lámpát, mécsest, gyertyát gyűjtünk. Bár sokfélet lehet vásárolni a boltokban, az egyedileg készítettnek azonban nincs párja.

Lámpást sokféle anyagból lehet készíteni. Most egy tartós, akár kintre is elhelyezhető változatról lesz szó, amelyet könnyen elkészíthettek otthon.

Amire szükségetek lesz:

- befőttesüveg (bármilyen méret jó, de a kisebbeket szebben átvilágítja a méces)
- átlátszó selyempapír (de jó a színes, akár mintás szalvéta egyik rétege is)
- decoupage (vagy valamilyen folyékony) ragasztó
- vékony, de kemény drót
- ecset a ragasztóhoz
- fogó a dróthoz
- gyöngyök, amelyek ráfűzhetők a drótra (elhagyható, de szebb vele)
- LED- vagy teaméces

Elkészítés menete:

1. A selyempapírt (vagy szalvétát) tépjük vékony csíkokra. Az üveget kenjük be vékonyan ragasztóval, majd helyezzük rá a papírcsíkokat kis átfedéssel. Igyekezzünk teljesen kisimítani, de vigyázzunk, mert a vékony papír könnyen szakad! Akkor jó, ha a papírt teljesen átitatja a ragasztó, mert akkor könnyen igazítható, és száradás után teljesen kemény lesz.
2. Amikor teljesen megszáradt az üveg, a nyakát tekerjük be dróttal úgy, hogy két áttelenes oldalon egy-egy hurkot hagyunk. Egy másik drótból készítsünk fület a lámpásra. Az egyik hurokba rögzítsük a fülnek szánt drót egyik végét. Fűzzünk rá gyöngyöket, majd a másik végét rögzítsük a másik hurokba, hogy egy kényelmes fogantyút kapjunk. A fogó segítségével jól rögzítsük a drót végét, hogy jól tartsa a lámpást.

3. Tegyük bele a mécsest, és akasszuk föl, vagy rakjuk az ablakba!

A kreatívabbak a papírcsíkok helyett mintákkal is díszíthetik a befőttesüveg oldalát.

(Ötlet forrása: Pinterest)

Füstös Gáborné

VII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

„Hallgassatok rám, ti szüzek,
figyeljétek, távol! nemzetei!”
Ézs 49,1

2025. SZEPTEMBER

SZÜGETEK

A PÁPAI-REFORMÁTUS EGYHÁZMEGYE HITÉLETI LAPJA

Köszöntés

Most újra eljött az ősz, gyermekek és tanítók, tanáraik újra az iskolában találkoztak egymással. Véget ért a nagy szünidő, a feltöltkezés, a vidám, önfellett kalandozások időszak, s elkezdődik valami ismert, amely mégis magában foglal némi ismeretlenséget is. Mi-milyen lesz ez az előttünk álló tanév? Vajon milyen új dolgokat fogunk megtanulni? Mi újat tanulhatnak a gyermekek a hittanórákon Istentől? És persze: mi, lelképászorok-hittanoktatók mi újat tudunk elmondani Istentől, akinek mi magunk is az életünket, a hitünket köszönhetjük? Aztán ott vannak azok a kérdések is, amelyek foglalkozástól függetlenül mindannyiunkat elgondolkodtatnak:

Vajon a nyári szünidő, a szabadság, a nyaralás alatt volt-e idő, alkalom, lehetőség, (kedv?) arra, hogy Istenhez közelebb kerüljünk? Vajon a nagy rohanásból való megpihenésünk adott-e alkalmat arra, hogy Istenhez forduljunk, és Őnála lélekben is megpihenjünk?

Most újra eljön az ősz. S miközben szépen lassan visszarázódunk a dolgozós hétköznapokba, különféle ünnepek állítanak majd meg bennünket: hálát adunk az új kenyérért, majd az új borért, megemlékezünk a

reformációról, majd pedig az ÚR előtt megállva emlékezünk meg az esztendőben tőlünk elkölözött és Istenhez tért keresztyén testvéreinkről. Ezek az ünnepek emlékeztetésre és hálára indítanak bennünket, s bennük megálthatjuk az Élet Urának munkáját, akinek gondoskodását, atyai szeretetét, vigasztaló, bátorító, gyógyító kegyelmét idén is megtapasztalhattuk.

Sárközi Gergely Antal
szerkesztő

Tartalom

Igei üzenet

újkönyv 2

újbor 3

reformáció 3

örökkévalóság vasárnapja 4

Imádság 5

Múltunkból 6

Könyvajánló 8

Bizonyosságtétel 9

Pannonia Reformata 11

Kreatív 12

Textus: „Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Atya Isten.” (Jn 6,27)

A kenyérkérdés egyidős az emberrel. Először az Éden kertben, a feladatául kapott „művelni és őrizni” Ige íve alatt, a boldog ember szívében megbecsült helye van az isteni gondviselésnek, majd a bűneset után elhangzik számára az a nehéz eledel: „Arcod verejtékével egyed a kenyeret” (1Móz 3,19,a). Attól kezdve minden élethelyzetben elkíséri a kenyérgond, hol éhezőként táplálja, csillapítja, hol szenvedőként megfájdul a szájában a kenyér, hol pedig bünnösként a szája mellé teszi a kenyeret. Ugyanakkor Pál apostol így ír a belső ember képéről: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” (2Kor 4,16) Mert noha a külső emberünk a körülmények befolyása alatt áll, a belső emberünk esdeklőn hanyatlik Isten akaratába. Ezért a belső, lelki kenyérgondnak az Isten kegyelméből mindeneket lebíró nyugalma kiparancsolja az Ő gondviselésén át a külső kenyérgond minden megoldását.

Amikor Jézus 5 árpakenyér és két hal megokasításával megelégt 5000 embert, beállítva a tanítványokat a diakónia szolgálatába, csodájával egyszerre tanítja a külső és belső emberünket is. A diakónia a Mennyei Atya szívének irgalmasság iránti

vágya, mely az időfeleltetéséből merít. A tanítványok viszik a szép rendben ülő sokaságnak a kenyereket és a halakat, melyeket Jézus kezéből vettek, s amikor azok elfogytak, Jézus kezéhez térnek vissza. Mindenkor ez a diakónia lényege. S amikor másnap ugyanez a sokaság felkeresi Jézust, remélve tőle ismét azt a kenyeret, ami a kezében megokasodott, akkor hangzik Jézus szava: „Bizony, bizony, mondom nektek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek.” (Jn 6,26-27)

Jézus azonnal átlátja, hogy mint torpannak meg a külső kenyér gondjában, nem ismerve fel Benne a Mennyei kenyeret, az Élet Kenyerét. De Ő akkor sem mond le rólu, hanem Igéjével szeretettel tölti be a szívet: „Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énben nem hisz, nem szomjazik meg soha.” (Jn 6, 35)

A krisztusi jóvátétel a Mennyből alászálló kenyér felfedett titka, mely a megváltott életek külső és belső emberének boldog megelégedése, a minden nap megújuló, Vele való örök közösségben. Erre hív mindannyiunkat Új Kenyér ünnepén a Kegyelem asztalához.

Stummerné Nagy Ágnes
egyházmegyei beosztott lelkész

Gyűjteményünk egy részét olyan tárgyak alkotják, melyek még az egykori Főiskola gyűjteményét képezték. Ezeket nevezzük együttesen Törzsgyűjteménynek. Ebben található a képen látható, a megszokottól eltérő formájú kehely is. Nevét onnan kapta, hogy a rajta található mesterjegyek egyike egy toboz, amely Augsburg városának öt-ösjegye volt. A kehely feltehetőleg a 17. század végén készülhetett egy ismeretlen ötvösmester munkája nyomán. A város-jegy mellett jól látható a készítő mester öt-ösjegye is, de a jelenlegi ismereteink szerint nem beazonosítható, hogy kié lehet.

A kehely kupája egy kihajló peremű hengeres pohárra emlékeztet, amely rövid szárban és peremes talpban folytatódik. A száron található nodus szintén eltér a megszokottól: lapított gömb alakú. A kehely stilizált növényi ornamentikával ékesített, amelyek közé geometrikus elemeket helyeztek el. A növényi részleteket domború, kör alakú elemek emelik ki a palást síkjából. A geometrikus elemek közepén egy négyszög alapú apró gúla domborodik ki. A vésett és poncolt technikával készített kehely mindössze 19 cm magas és 10,5 cm átmérőjű.

Egy szokatlan formájú kehely, amelyet ma már sokaknak szokatlannak tűnő ünnepeken használtak egykor. Hiszen az újkényérért, újbórt való hálaadás vagy az örökkévalóság vasárnapi sokak számára szokatlan ma már. De ahogy a

kehely alakja nem fontos, csak amire használjuk: az ürvacsorai bor magunkhoz vételére, éppúgy ezek az ünnepek is a tartalmuk miatt jelentősek: Isten gondviselő szeretetéről szólnak.

Forrás: a Pannonia Reformata Múzeum digitális katalógusa (<https://opac3.pannoniareformata.monguz.hu/online-collection/-/results/init>)

Füstös Gáborné
múzeumi munkatárs
Pannonia Reformata Múzeum

hiszem, hanem érzem mindennap erősebben. A szeretetet igyekszem gyermekeimnek, tanítványaimnak, az általam ápolott betegeknek is továbbadni.

Júlia: Középső testvérként én is szép emlékeket őrzök gyermekkoromból. A hit gyermekkoromtól kezdve része az életemnek, ami segít abban, hogy a nehézségeket is reménységgel tudjam megélni. Felnőttként az élet a római katolikus vallás felé terelt férjem révén. Bár vallásunk különbözik, de a hitünk összeköt bennünket. Hitünk alapja közös, Isten szeretete és Krisztusba vetett bizalmunk. Tisztelettel fordulunk egymás hite felé. Ezt a szemléletet és a hit értékeit igyekszünk gyermekeinknek is továbbadni, szeretettel kísérve őket saját lelki útjukon.

Andrea: Legfiatalabb testvérként még fontosabbnak tartom, hogy a mai modern, felgyorsult, bizonytalanságokkal teli

világunkban gyermekeinknek is adjunk egy erős, Istennel közös alapot, mely elkíséri őket útjukon. Néha nehéz, mert ezeket a hitbeli dolgokat a mi viselkedésünkben, a családhoz és a többi emberhez kötődő viszonyunkban tudjuk hitelesen átadni. Ez egy hosszú folyamat, amely – azt hiszem – felhőrt korukra érik meg a gyermekekben. Nekünk ideális gyermekkorunk volt, olyan szülőikkel, akik mindig hitelesek tudtak maradni, mindenféle szenteskedés nélkül. Ízig-vérig emberek, hibákkal, de mindig Istenben és egymásban bízva. Ez a közös hit a sok szomorúság ellenére észrevétlenül a családukat is megerősítette.

Köszönöm Neked, Istenem, Őket!

Csizmadia Zsuzsanna

Csizmadia Júlia

Abránné Csizmadia Andrea

Noszlopi Református Egyházközség

*Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust,
és szíveddel hiszed,*

*hogy Isten feltámasztotta őt a halálból,
akkor üdvözlösz.*

(Róm 10,9)

Textus: Zsolt 128

Érdekes dolog a boldogság, és az is, ahogyan ezt definiáljuk magunknak. Boldog, aki... – ezt a mondatot elég sokféleképpen lehetne befejezni. Kicsit másként értelmezi mindenki, ahogyan azt is, mennyi mindenre van szükség, hogy „boldogok” lehessünk. Vágyakozunk sok minden után, azonban szükségünk sincs ezekre, mert nem ezektől leszünk boldogok. Mindannyian alkotások vagyunk, teremtményei a hatalmas Úrnak, aki Király és Úr az egész világ felett. Arra van szükségünk, amit megad nekünk, hogy tiszteljük, féljük, és hálával forduljunk felé. Gondold csak végig, testvérem: boldogabb az az ember, aki kevésért is hálás tud lenni az Istennek, annál, akinek sok adatott, de nem tud megelégedni vele. Aki azonban hálával fordul az Úrhoz, aki

Az újbor ígérete

szereti Őt szívből, és ezért az Ő akaratát akarja teljesíteni, annak az életében lehet csak boldogság. **Aki féli az Urat szeretetből, alázatból, mint Királyát, mint Urát, az a boldog ember.**

A kérdés ezért nem is lehet más: féled-e a Királyodat, az Urat? Szereted-e Őt? Hálás vagy-e azért, amit neked adott? Boldogságunk kulcsa az alázatunk, a szeretetünk iránta, és a hálaadásunk felé mindenben. A világ sok dologgal próbálhat boldoggá tenni, de semmi sem lesz elég – ha nem a Királyodtól kapod, s nem neki adsz hálát. Félld hát az Urat, tiszteld és szeresd Őt, hogy te is a zsoltárossal együtt mondhasd: **Boldog mindenki, aki féli az Urat.**

Marton Krisztián
Nyárád–Nemeszalók

Textus: „Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.” Péld 3,6

Még nyaralásunk során kaptam a felkérést, hogy igei gondolatokat írjak a Reformáció Ünnepeire. Aznap pillantottam meg ezt az ígét hordozó, kilométerkőre emlékeztető emléktáblát, ami azt juttatta eszembe, hogy az Egyháznak a „világ kezdetétől” induló útján is vannak meghatározó mérföldkövek, amilyen a

Kilométerkövek

Reformáció is. Visszatekintve e történelemre épp itt vált nyilvánvalóvá a Példabeszédek ígéjének ígérete. Története folyamán sokszor elferdült Isten népének az útja az emberi hatalom visszaélései, a kiüresedett tradíciók őrzése vagy különféle bálványok – anyagi érdekek, hatalom, intézményesülés – befolyásolása okán. Mivel Urunk kegyelméből oltalmazza és megtartja az Egyházát, ezért mindig küldött olyan embereket, akik által

visszavezette Népét az egyenes útra. Kik voltak ezek az emberek? Akik Isten Igéje és Szentlelke által megmutatták, hogyan ismerjük meg Őt helyesen, hogyan vegyük figyelembe akaratát, és miként legyünk tudatában az Ő hatalmának. Fontos felismerése volt reformátorainknak, hogy nem csak egyes és kiváltságos utakban, hanem minden utunkon Istent kell megismernünk és figyelembe vennünk, mert nincs olyan terület, amelyet ki lehetne vonni az Ő uralma alól. Példának okáért Luther szakított azzal a középkori szemlélettel, hogy csak az egyházi szolgálat számít „igazi” szolgálatnak. Szerinte minden hivatás – legyen az földműves, kézműves, anya vagy tanító stb. – Isten előtti szolgálat. Ezért „a kicsi dolgok” is ugyanolyan fontosak, mert azokban is engedelmeskedünk Istennek. Kálvin még tovább ment, amikor tanításában, ami a Soli Deo Gloria, azaz Egyedül Istené a dicsőség mottójában összegződik, rámutatott, hogy az ember életének minden

mozanata Isten dicsőségére kell, hogy irányuljon. Egész életünk, így a családi életünk, a munkánk, a polgári kötelességeink is a hívő életünk szolgálatához tartoznak. Ezért hirdette a Reformáció a Szentíráshoz való visszatérést, mert az nem csak az üdvösség útján vezet, hanem eligazít a mindennapi élet kérdéseiben is. Így a hívő ember minden ügyében keresheti az Isten akaratát. Éppen ezért legyen kérdésünkkel mindig: Vajon Őt keressük-e minden utunkon? Egyáltalán kívánjuk-e, hogy egyenes ösvényen vezessen minket? Rá merjük-e bízni - nem csak személyesen, hanem Egyházunkat magunkat, hogy Ő mutassa az utat? Rá merjük-e bízni nemcsak személyes életünket, hanem szolgálatunkat és egész Egyházunkat is, hogy Ő irányítsa lépteinket? Jézus Krisztusért kérhetjük: „Vezess engem utadon: Magad légy az út!” Ámen.

Miklósi-Hosszú Koppány
Kéttornyúlak és társai

Nem maradunk egyedül

Textus: Fil 1,21-26

Vannak igék, amelyek nemcsak szavak, hanem megrendítő mélységek. Ilyen Pál apostol vallomása is: „Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Egy ember szavai ezek, akinek a szíve teljesen Istenhez kötődik. Aki nem a saját érdekeit nézi, nem a fájdalmait emeli fel, hanem az Úr jelenlétének örömet. És mégis: ebben a reményteli, mennyei vágyakozásban

mindennapjai. Ha Móriczot olvasunk, az a furcsa érzésünk lehet, hogy a lekipásztor-ábrázolásai mögött némi negatív felhang húzódik. Különösen az „Ajándék” című novellában domborodik ki a népe közé „leereszkedő”, s ezt ünnepelesen be is valló lekipásztor beszédében, vagy éppen „A bicska” című rövid írásban, melyben az ennivalóval dicsekvő lekipásztor szégyenül meg egy öreg juhász által.

Ezeket a történeteket olvasva persze elmondhatjuk, hogy ezeknek az ábrázolásoknak nincs közük a mai lekipásztorképhez, így jól mulathatunk a naphosszat

Egy család Isten tenyerén

Három lánytestvér útja a hitben:

Zsuzsanna: Legidősebb testvérként az én hitbéli és gyermekkori élményeim a noszlopi református templomhoz, a nagymamámhoz, csodálatos édesapámhoz, szomszéd Margit nénihez, az idősebb gyülekezeti tagokhoz köthetők. Nagypámat, aki a Don-kanyarban harcolt, a hit és a végtelen kitartás hozta haza, mai napig őrzi a család az ő háborús énekeskönyvét. Sajnos édesapám több mint 4 éve nincs közöttünk, de az ő örökségét, szellemiségét, lelkületét és a ránk hagyott értékeket őrizzük, és megpróbáljuk a gyermekeinknek tovább adni. Hármán vagyunk lánytestvérek, édesanyánk római katolikus vallású, édesapánk és az ő felmenői a református

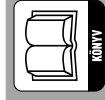
könyvtárban olvasgató öreg lekipásztoron, aki egy pap-költő verseivel próbálta (sikertelenül) elriasztani leendő vejét (lásd: „A Biblia fedele”), de a negatív felhangú ábrázolások figyelemzettenek is bennünket arra, hogy a mi feladatunk nem más, mint hogy igyekezzünk a ránk bízottak között hűséggel szolgálni, saját esendőségünk ellenére is.

Jó szívvel ajánljuk kedves Testvéreink számára ezt a novelláskötetet!

Sárközi Gergely Antal

hitet gyakorolták. A Cszimadia család élete több mint 300 éve Noszlophoz köthető.

Köszönettel tartozunk édesanyánknak, aki átengedte és megengedte édesapánknak, hogy a református vallás szerint kereszteljenek meg bennünket. Gyermeként sokszor nem értettem, hogy miért kell templomba menni, de a mai nap elmondhatatlanul hálás vagyok azokért az istentiszteletekért, a református táborokért, a gyülekezeti alkalmakért, amelyeken részt vehettem. Az én életem betegségekkel, műtéttekkel tűzdelt volt, az utóbbi 3 év pedig magánéleti válságot is hordozott magában. Ezeket a nehézségeket a család összetartó ereje, felemelő, támogató szeretete nélkül talán nem tudtam volna viselni. A sok nehézség ellenére is Isten megtartó szeretetét, támogatását nemcsak

Móricz Zsigmond: A nyáj és pásztora

Kálvin János Kiadó, Budapest, 2014.
Szerkesztette: Baranyai Norbert.

Móricz Zsigmond közkedvelt 20. századi magyar írónk, akinek munkássága nem csupán középiskolai tananyag, de – túl a kötelezőkön – sokunk számára mindenkor kedvelt olvasmányélményt is nyújt.

Móricz Zsigmond, a realista prózaírodalom egyik legjelentősebb alakja Tiszacsécsén született egy sokgyermekes református család legidősebb gyermekeként. Az egyházhöz tartozást már az anyatejvel magába szívta: édesapja Móríc Balint őtholdas parasztember, édesanyja pedig Pallaghy Erzsébet volt, aki református lelkipásztor leányaként nevelkedett, s

menekül a földről, hanem ahogy Pál is megfogalmazza: küldetésben él itt.

Pál tudja: még dolga van. Még szükség van rá. És ez az, ami sokunkban megfogalmazódik, amikor a saját halálunkra gondolunk: mi lesz azokkal, akik itt maradnak? Mi lesz azokkal, akiknek még szükségük lenne rám? Akik itt maradnak, megélik a hiányt, és cipelik ennek a terhét. A halál nemcsak egy élet vége, hanem a szeretet törése a földi időben.

És mégis – van vigasz. Mert az ige nemcsak a halál súlyáról beszél, hanem Isten jelenlétének valóságáról. Pál azt mondja: megyek Krisztushoz. Ez az egyetlen vigasza a gyászolónak is: aki meghalt, nem tűnt el, nem szűnt meg

létezni, hanem Krisztushoz tért haza. De mi történik az itt maradóval? Aki elvesztett valakit? Ő sincs egyedül. Mert az Úr, akihez a meghalt hívó hazaérkezett, itt maradt a gyászolóval is. Ő, aki sírt Lázár sírjánál, ő, aki megígérte, hogy letöröl minden könnyet, az most is ott van minden sír mellett, minden gyászoló szívében. Ő nemcsak az élet Istene, hanem a gyászolóé is, nem egyedül maradt, hanem Krisztussal maradt – aki gyógyít, hordoz és feltámaszt. A legnagyobb megértéssel van a gyászoló gyötrelmes fájdalma felett: hiszen Ő épp azért jött el, hogy „elvegye a halál fullánkját”.

Miklósi-Hosszú Zita
em-i.s. lelkes

Imádság

Mindenható mennyei Atyánk!

Szívünkben a hála szólal meg először. Megköszönjük neked az elmúlt nyarat. Köszönjük a munkákat és pihenéseket. Köszönjük, hogy áldó kegyelmed kísérte napjainkat.

Megköszönjük, hogy az őszi idő eljöttével ismét becsöngettek az iskolákba, és hogy ott hittanórákon lehetőség van a gyermekedhez vinni a rólad szóló evangéliumot. Áldd meg minden hitoktató odaadását, adj lelkessedést és kitartást, és legfőképpen sok szeretetet, amivel hiteles lehet a bizonyosságtétel.

Áldásodat kérjük nemcsak a gyermekekre, de mindazokra, akik templomainkban, istentiszteleteinken találkozni veled

és a rólad szóló igehirdetésekkel. Add, hogy az emberi szavak a te isteni üzenetedet hordozzák! Hadd szóljon és szólítson meg igéd sokakat. Ne szóljon igéd hiába! Legyen élet-té, megelevenedéssé.

Kérjük áldásodat egyházmegyei programjainkra is, a pápai missziós nap minden eseményére. Hadd legyen sokáig tartó lelki forrássá!

Imádkozunk a békéért. Forrongó világunkban más nem adhat békét és nyugalmat, csak a te kegyelmességed. Halld meg kiáltásunkat, és ölelj át gondviselő szeretettel!

Ámen.

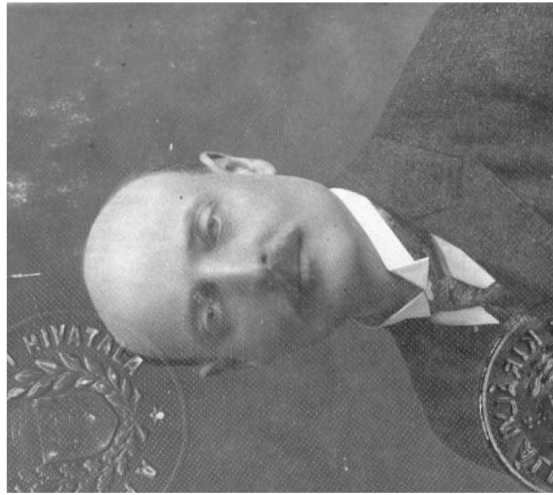
Füstös Gábor
Tápszentmiklós

100 éve választották egyházmegyei gondnokká Dr. Jókay-Ihász Miklóst

A Pápai Református Egyházmegye későbbi gondnoka Jókay Miklós Móríc néven született Budapesten, 1892. április 29-én. Édesapja Ifj. ásvay Jókay Móríc Ferenc pénzügyminiszteri osztálytanácsos, édesanyja mezőmadarasi Madarassy Róza volt. A név-egyezés nem véletlen, a későbbi gondnokot rokonai szájak fűzték a nagy mesemondóhoz, Jókai Mórhoz, aki nagyapjának, Jókay Karolynak öccse volt.

Az ifjú nagyon korán árvaságra jutott, így nagynénjéhez, Ihász Lajosné Jókay Etelkához került, s itt nevelkedett. Nagybátyja a dunántúli evangélikusok nagy buzgósgágú felügyelője volt, s feltételezhető, hogy az egyházi ügyek iránti későbbi elkötelezettsége e példából eredeztethető.

Középiskolai tanulmányait a Pápai Református Kollégium kebelében végezte. 1902-ben

magántanulónként kezdte, majd végül Pápara költözve 1909-ben szerzett érettségi bizonyítványt. Szorgalmát nem egyszer jutalommal ismerték el. A gyorsírókörnek is tagja volt, sőt, a Képzőművészeti Társaságban társai bírálónak is megválasztották, több pályadíjat is nyert munkáival. Utolsó gimnáziumi tanévében nevét már „Jókay-Ihász Miklós”-ként használta – az „Ihász” nevet nevelőapja iránti tiszteletből vette fel. Alapító tagja, sőt, presbitere volt a gimnáziumban Lic. Rácz Kálmán vezetésével 1909-ben megalakuló Konfirmált Ifjak Egyesületének. Érettségijét követően Budapestre ment, ahol a Budapesti Tudományegyetemen jogot tanult, s jogi doktorátust szerzett. Ezt követően – azért, hogy birtokait a kor színvonalán tudja igazgatni – gazdasági tudományokat hallgatott a debreceni Magyar Királyi Gazdasági Akadémián, valamint a hallei gazdasági főiskolán. Tanulmányai végzetével hat éven keresztül Veszprém vármegyéjében szolgabíró – devescéri központtal –, illetve tiszteletbeli főszolgabíró volt. Dr. Jókay-Ihász Miklós Hatalompusztán, illetve Lórintén gazdálkodott. Politikai pályafutása is figyelemre méltó: a környék gazdasági életét igyekezett megszervezni, mellette a kisgazdapártot is. 1922-ben a devescéri járásban indult képviselőnek, de akkor kisebbségben maradt. Néhány évvel később, 1926-ban azonban egységszéki programmal a nagyvázsonyi kerület országgyűlési képviselője lett. 1935-ben gazdasági főtanácsosi címet kapott, 1937-ben Veszprém vármegye részéről a Felsőház póttagja, 1939

májusától pedig rendes tagja lett. Támogatta a kistérségi iskolákat, Kolontáron segítette az önálló plébánia létrehozását, plébániaház építését, illetve a helyi templom bővítését, de a település számára vasúti megálló létesítését is kijárta.

Időközben közegyházi pályája is felfelé ívelt. A Pápai Református Egyházmegyében először tanácsbírónak választották 1920-ban. Egyik méltatója szerint „Egyházi közéleti munkásságát jellemezte a soha nem lankadó hűség.” Az egyházkerületi bíróság többször bízott rá kényes ügyekkel, melyekre ő nagy alapossgággal készült fel. Az első világháború utáni nagy anyagi romlás idején jelentős gabonasegéllyel támogatta a pápai egyházmegye özvegyeinek. Az alkai egyházközséghez tartozott, sőt, a gyülekezet presbitériumának is tagja volt. A Jókay nagyközség 1930-ban díszpolgári címet adományozott neki.

1923. március 17-én Debrecenben kötött házasságot a tiszántúli származású Szoboszlay Erzsébettel (1895-1975) – akit talán éppen debreceni tartózkodása alatt ismert meg. Házasságukat Isten három fiúgyermekkel áldotta meg. Fontos volt számára a családja, a halatofüredi Jókai-villát ő vásárolta vissza a család részére, illetve ugyanő gyűjtötte össze az író tárgyi hagyatékát is.

Dr. Kulín Sándor egyházmegyei gondnok halálát követően a Pápai Református Egyházmegye gyűlékezetei egyhangúlag őt választották meg utódjául.

Szétfoglaló beszédében visszaemlékezett konfirmációjára, mely szintén a pápai református ótemplomban történt meg: „Több, mint tizenkilenc évvel ezelőtt itt részesültem a konfirmációban, amely ünnepélyes cselekmény által a református keresztyén hitben nyertem megerősítést. Bármily nagyjelentőségű volt is

azonban az akkori vallástétel részénre, a most letett eskü mégis sokkal nagyobb jelentőségű, mert akkor csak saját személynre nézve tettem fogadalmat református keresztyén hitem és egyházam mellett, ma pedig arra, hogy ezt a hitet nemcsak magam tartom meg, hanem református egyházunk vezetésénre bízott részének tagjai között a református keresztyén hitünknek és az egyházhoz való ragaszkodásnak megerősítésén munkálkodni, egyházunk épületének megszentelésén dolgozni fogok, anyaszentegyházunk hitelveit és törvényadta jogait fenntartom és szükség esetén megvédelmezem.”

Tagja volt a Zsinatnak, valamint az Egyetemes Konventnek is, de a pápai Főiskola igazgatótanácsában is helyet foglalt. A Pápai Református Kollégiumhoz haláláig halás tanítványi szájak fűzték. Nem véletlen, hogy fiait is itt taníttatta.

„Felszólalásaiban a történelmi kálvinizmus szilárd alapján állt, de mint a haladás embere, örömmel támogatta a belmissziói mozgalmakat, mert tudta, hogy az egyházat csak öntudatos, hívő tagok tarthatják fenn.” – írták róla.

A Pápai Református Egyházmegye kebelében húsz évig, egészen 1945. január 23-án Szombathelyen, szívbetegség következtében bekövetkezett haláláig töltötte be a főgondnoki hivatalát. Hivatalt ideje alatt három esperes mellett szolgált. A gondnoki székben utódja – igen rövid időre – Dr. Mohár Imre lett. Dr. Jókay-Ihász Miklós személye, és hosszú ideig végzett szolgálata stabilitást jelentett az egyházmegye számára. Emlékezete legyen áldott!

Dr. Sárközi Gergely Antal
teológiai tanár (PRTA)
ref. lelkipásztor (Noszlop és vidéke)
levéltári munkatárs (DREL)